

Lehti vai lahja

Postilaatikkoon oli tiputettu tavallisen näköinen kirje, jonka kulmaan oli merkitty lähettäjän nimi, Ville Pernaa. Ohhoh, mikä kunnia! Ville Pernaa on arvostettu poliittisen historian tutkija ja vieläpä dosentti, siis tohtorismies. Yliopistouransa jälkeen hän on toiminut joitakin aikoja Suomen Kuvalehden päätoimittajana. Mahtaakohan hän kommentoida jotakin kolumniani?

Avasin kirjeen kiireesti. Se oli omakätisesti allekirjoitettu. Siinä kehuttiin minua, koska olen kuulema säännöllisesti tilannut Suomen Kuvalehteä. Olen siis valveutunut ja aikaansa seuraava kansalainen. No, tiedot olivat vähän sinne päin. Olen tarttunut satunnaisesti lehden tarjouksiin.

Dosentti Pernaa olisi tietysti voinut tehdä vähän perusteellisempaa taustatutkimusta. Hän olisi voinut mainita, että vanhempani tilasivat Suomen Kuvalehteä 1950- ja 60-luvuilla. Silloin lehdessä oli muna, ja luin sitä silloin paljon. Otin lehdestä usein vinkkejä ja tietoja kouluesitelmiini ja -aineisiini. Muistan kuitenkin maininneeni aina lähteen.

Mutta sitten se kirjeen pihvi. Ville Pernaa tarjosi vain minulle 12 lehteä hintaan 43,10 euroa. Lisäksi saisin LED-lampun, jonka arvoksi mainittiin 39 euroa. Vau! Asiassa on vain yksi mutta. Minulla on jo hyvä LED-lamppu.

Ostin lamppuni Ohlsonilta kolmella eurolla. Se ei nyt ole kovin hieno. Valoa lamppuni antaa 115 lumenia kuuden tunnin ajan, kun SK:n vastaavat arvot olivat 122 lm ja 5 h. Lamppuni valo riittää minulle. Olen kuljettanut sitä turvanani maailman ääriin, ja se on toiminut kaikkialla.

Koska Ville sinutteli minua mukavassa kirjeessään, lähestyin häntä myös tuttavallisesti. Tein vastatarjouksen. Koska en tarvitse lamppua, ajattelin ehdottaa, että tilaan tarjotut 12 lehteä hintaan 43,10 euroa vähennettynä LED-lampun arvolla 39 euroa eli 4,10 eurolla.

Harkittuani ajattelin, että tarjoukseni saattaa tuntua vähän näsäviisaalta. Korotin tarjoustani. Laitetaan lampun arvoksi vajaat puolet eli 18,10 euroa. Siis 43,10 miinus 18,10, niin tulee mukava tasaluku 15 euroa.

Jostain syystä Ville ei jatkanut hyvin alkanutta kirjeenvaihtoamme. Ehkä hän ei ollut saanut kirjettäni. Suomessa tuhoutuu postin käsittelyssä noin kymmenen tuhatta kirjettä vuodessa. Ehkäpä minun oli kokenut tällaisen kauhean kohtalon. Aikaa on jo kulunut kuukausia.

Kunnes tänään. Postin paketoiman postiset-jätepaperin kyljestä löytyi kirje Villen Maistraatinportin osoitteesta. Se näytti ihan kielellä suljetulta. Sisältä paljastui henkilökohtainen kirje, jonka luin tarkasti. Pettymyksekseni Ville ei viitannut siinä mitenkään muutaman kuukauden takaiseen tarjoukseeni. Onkohan sattunut joku väärinkäsitys.

Mutta löytyi sieltä kyllä jotain. Ville tarjosi tietysti lehteään. Tilauksen tehtyäni saisin neliosaisen juustoveitsisetin arvoltaan huimat 39 euroa. Hups, se lehtihän tulisi melkein ilmaiseksi. Nyt on Ville vaan niin, että minulla on jo muutama juustoveitsi, pari hopeistakin. En todellakaan tarvitse niitä lisää.

Onko Suomen Kuvalehden journalistinen taso niin heppoista, ettei se riitä enää houkuttelemaan lukijoita?

pajen